

Wij hebben weinig in de lucht te houden en daarom kunnen we in tijden van crisis ons hoofd boven water houden. Daarnaast levert die flexibiliteit ons de mogelijkheid om echt op de actualiteit in te spelen. Een groot gezelschap is als een mammoettanker die lastig van zijn koers te krigen is. Wij zijn een zeilbootje dat overal tussendoor laveert. Die vrijheid voelt heel fijn en geeft ons de kans in korte tijd iets op de planken te krigen.'

Dat 'iets' is altijd een actueel onderwerp dat Jeroen en Afke raakt. Maakt niet uit hoe. Als er maar een persoonlijk vertrekpunt te vinden is.

Transitie

Onderwater Producties is een Rotterdams bedrijf, dat op Rotterdamse locaties speelt. De lasloods waarin ze de voorstelling Club Uppercut spelen, is hier een mooi voorbeeld van. 'Het is onderdeel van onze identiteit', stelt Jeroen. 'Wij zoeken locaties die passen bij het onderwerp van onze voorstellingen. Club Uppercut gaat over verheerlijking van geweld. Deze loods is een ruwe locatie, een plek met een geweldadige uitstraling. Het is tevens een plek in transitie. Dat vinden wij zo mooi aan deze stad: die plekken waar je de verandering en vernieuwing van de stad haast kan proeven in de lucht.'

'Dat vinden wij zo mooi aan deze stad: die plekken waar je de verandering en vernieuwing van de stad haast kan proeven in de lucht.'

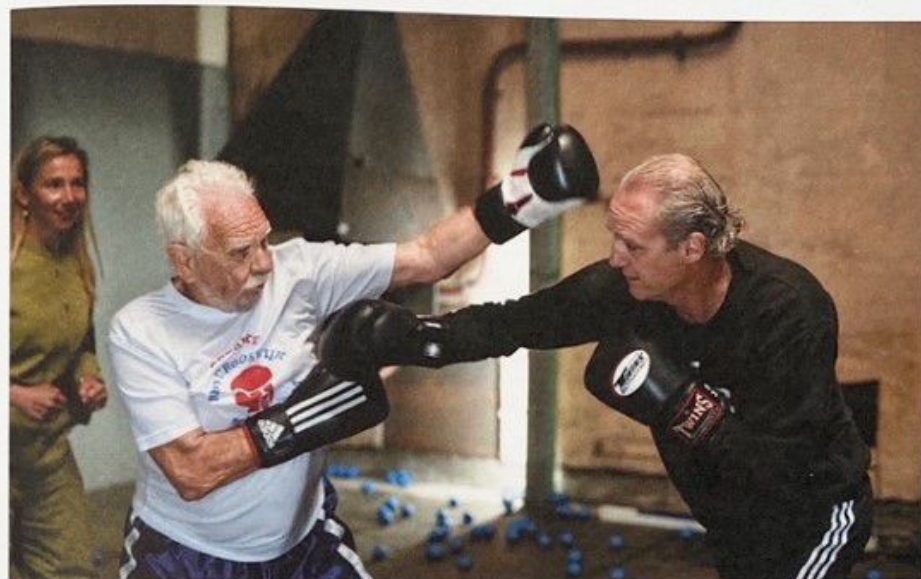
Bijkomend voordeel van die plekken, meent Afke, is dat het de drempel verlaagt om naar het theater te gaan. 'De schouwburg is best een stap voor mensen die nog nooit naar een voorstelling geweest zijn. Hier komen niet alleen liefhebbers van theater, maar ook mensen die hier gewerkt hebben of die deze plek eens een keer willen zien. Voor hen is onze voorstelling een extraatje en wie weet zijn wij in staat ze over te halen vaker naar het theater te gaan. Gelukkig zijn dit soort plekjes er nog steeds in de stad, al worden ze schaarser.'

Fascinatie

De trigger voor Club Uppercut is de fascinatie voor geweld die in de samenleving zit. Jeroen schreef de voorstelling zelf: 'Het is een soort haat-liefdeverhouding. Hoewel geweld iets naars is en je er bang voor bent, trekt het je toch aan. Je verafschuwt het maar blijft toch kijken, dat idee. En dat is ook het spanningsveld dat we zoeken. Het onderwerp geweld brengt meerdere lijnen bij elkaar. Rotterdam is een geweldadige stad met criminaliteit, hooligans en drillrap. Maar je ziet ook zoiets als *Squid Game* op Netflix, dat een hit is. Mensen smullen van geweld, of we dat nou willen of niet. En vergeet ook niet dat geweld er altijd geweest is. Zo doodde Achilles iedereen die op zijn pad kwam en stierf Jezus aan het kruis. De geschiedenis staat bol van de voorbeelden. Waarom boeit het ons toch zo, dat geweld? Dat onderzoeken we in deze voorstelling.'

Rehabilitatie

Het gevoel dat de mens geweld stiekem verheerlijkt, vertaalden Afke en Jeroen naar een voorstelling. Daarin zit geen enorme boodschap. Wel willen ze het publiek op het verkeerde been zetten. 'Dus als iedereen tegen geweld is, draaien we het om en stellen dat wij vóór geweld zijn', vertelt Jeroen. 'Wij halen het uit het verdom-

hoekje. Een soort rehabilitatie van geweld. Vanuit dat vertrekpunt zetten we de kijker aan het denken en dwingen we het publiek zelf lessen uit de voorstelling te pikken.' Afke vult aan: 'Wij proberen altijd *the devil's advocate* te zijn. Kijk naar onze voorstelling over eenzaamheid: daarin hebben we de schoonheid ervan centraal gesteld en dwingen we het publiek de eigen kaders op te rekken.'

Sensatie

Club Uppercut is toegankelijk voor verschillende mensen, meent Jeroen: 'Wij werken voor de voorstelling met boksers die nooit eerder een theater vanbinnen gezien hebben. Zij vinden het echt een goed stuk. In de voorstelling zitten ook elementen van filosoof Michel Foucault; andere mensen haken juist daar weer op aan. En dan heb je ook de locatie nog natuurlijk, daar hadden we het al over.'

Het mooiste moment van de voorstelling vindt Afke als de boksers opkomen. 'Wij werken ook op de bühne met mensen die nog nooit eerder in een voorstelling hebben gespeeld. Hier zijn dat een paar oude boksers. Zo hebben we een man van 84 die Bep van Klaveren nog meegemaakt heeft. Als hij opkomt en begint te vertellen... het is zo mooi als het ons lukt om de echte wereld op de planken te krigen.'

Jeroen denkt niet lang na over zijn mooiste

moment van Club Uppercut: 'Zoals met andere voorstellingen zitten hier heel mooie om-draaiingen in. Het wordt bijna een psychologisch experiment als een oud-Feyenoordhooligan vertelt over rellen op het Stadhuisplein en wij vervolgens de mensen in de zaal ballen geven die ze mogen gooien naar het toneel. Het publiek gaat staan, begint te gooien en krijgt diezelfde sensatie als die hooligan die in de stad met stenen gooit. Waar mensen normaal gesproken hooligans vervloeken, krijgen ze bij ons ineens het gevoel hoe lekker het kan zijn om te rellen. Dat is het ongemak dat het publiek gedurende de hele voorstelling voelt.'

Na afloop kunnen acteurs en publiek met elkaar in gesprek. 'We stappen van het podium af, zetten de lampen aan en gooien de bar open.' Dat vinden Afke en Jeroen geweldig: 'Het is de rock-'n-roll manier van theater maken, dicht op je publiek en het contact zoekend. Dat is ook heel confronterend, want je krijgt niet alleen positieve reacties. Als je met een biertje in je hand staat na te praten, krijg je het echter ook terug als mensen het een verschrikkelijke voorstelling vonden. Dat is zo anders dan wanneer je in theaters staat waar je in de coulissen verdwijnt en heel misschien nog een verdwaalde bezoeker tegen het lijf loopt. Geef mij dit maar.'